

podání docíleného exekuční dražbou nemovitosti té, nikoliv ve méně československé, nýbrž ve méně splniš.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 1920
č. j. R1294/20/1.)

Na pražském domě bylo zajištěno na základě exekučních titulů, vzniklých na území bývalého Rakousko-Uherska, ale mimo území nynější republiky československé, exekučním právem zástavním vloženým ještě před převratem více pohledávek, znějících na koruny rakousko-uherské, jež byly splatny jednak v Rakousku jednak v Uhrách.

V prosinci 1919 byl zmíněný dům prodán v exekuční dražbě a pohledávky ony byly přikázány exekučním soudem přes odpor dlužníkův při rozvrhovém roku vznesený vesměs ve méně československé.

Rekursní soud stížnost dlužníkovu do tohoto usnesení zamítl, nejvyšší soud však revisní stížnosti vyhověl, usnesení rozvrhové zrušil, a vrátil věc soudu I. instance, aby nařídil nový rozvrhový rok a o pohledávkách sporných jednal z tohoto věcného důvodu: Jak z opisu listin ve sbírce listin založených vidno, jsou pohledávky věřitelů splatny mimo území republiky československé a neplatí tedy pro ně ustanovení § 6. zák. ze dne 10. dubna 1919 č. 187 sb. z. a n. dle něhož závazky znějící na koruny rakousko-uherské měny, které jsou splatny v oblasti československého státu, platí se v korunách československých, při čemž se počítá 1 Kč za 1 K rak.-uh.

O obsahu závazku dlužníkovu platí tedy v tomto případě všeobecná ustanovení obč. z. o zániku pohledávky platným (§ 1412. obč. z.) jemuž se rovná i exekuční uspokojení věřitelovo.

Směrodatným pro obsah závazku jest podle § 905. obč. z. splnišťe a proto jest místo toto rozhodno i pro druh peněz, jimiž jest mu platiti, aby se svého závazku sprostil. Jak jest svrchu řečeno, jsou veškeré pohledávky splatny mimo území republiky československé a nutno proto podle § 210. ex. ř. při přikázání jich k zaplacení míti zření ku vzájemnému poměru koruny československé k penězům místa splnění. Dr. Ra.

K povolení exekuce na základě exekučních titulů vzniklých před státním převratem na území bývalých království a zemí na říšské radě zastoupených ovšem mimo oblast státu československého povolán jest sborový soud I. stolice.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. května R1274/20.)

Okresní soud v P. povolil exekuci na základě notářského spisu daného v Černovicích (bývalá Bukovina) dne 2. dubna 1908.

Krajský soud v P. vyhověl podané stížnosti proti povolení exekuce, zamítl povolení a nejvyšší soud toto zamítnutí potvrdil.

Důvody: V daném případě jedná se o mezinárodní styk znovu vzkříšeného československého státu jako samostatné státní individuality se státy cizími a záleží hlavně na tom, jak domovský stát exekučního titulu, chová se v podobných případech k exekučním titulům, jež vznikly před státním převratem a jichž domovinou byla nynější oblast československé republiky.

O této otázce ve smyslu § 79. et seq. ex. ř. přísluší rozhodovati sborovému soudu a to tím spíše, poněvadž mírovními smlouvami aspoň po tuto dobu staly se mezinárodní styky ještě daleko spletitějšími než bývaly.

Nejvyšší soud však neshledal by správným, kdyby okresní soud žádal za exekuci a limine zamítl, nýbrž měl by ve smyslu § 44. j. n. postoupiti žádost exekuční sám přímo příslušnému soudu sborovému ku rozhodnutí. Dr. Kasper.

Chce-li se tuzemský vedlejší závod hlavního závodu v cizině se nalézajícího přeměnit v samostatnou tuzemskou společnost s ručením obmezeným, nestačí navrhnouti zápis usnesení o změně sídla společnosti, nýbrž musí předložiti se smlouva společenská se všemi zákonem požadovanými přílohami jako ku zápisu tuzemské společnosti s ručením obmezeným.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 1920 R1688/20.)

Návrh společnosti s ručením obmezeným v K., která měla hlavní závod v Berlíně, aby v obchodním rejstříku krajského

soudu v Litoměřicích při zápisu firmy jejího pobočného závodu v Podmokli zapráváno bylo usnesení společnosti, že sídlem firmy jest nyní Podmoklí a nikoli Berlín a aby současně vymazáno bylo označení »tuzemský závod hlavního závodu v Berlíně«, kterémuž návrhu soud první stolice vyhověl, byl rekursním soudem zamítnut a nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl z následujících důvodů:

Při registrování zdejšího vedlejšího závodu hlavního v cizině se nalézajícího podniku, podrobena jest sice cizí společnost zdejším předpisům o ohlášení v § 11. a 12. zák. z 6. března 1906 č. 58 ř. z. uvedeným, jak to výslovně předpisuje § 110. cit. z., avšak pokud jde o obsah smlouvy společenské není předepsáno, že by smlouva ta se musela veskrz krýti se zdejšími zákonnými předpisy.

Návrh, aby povolen byl zápis usnesení společnosti, že sídlem jejím jest nyní Podmoklí a nikoliv Berlín a aby vymazáno bylo označení »tuzemský závod hlavního závodu v Berlíně«, jeví se tudíž ve své podstatě návrhem na zápis tuzemské společnosti s ručením obmezeným, jež soudu jest vyřizovati podle předpisů prvního oddělení první hlavy cit. zák. z 6. března 1906 č. 58 ř. z.

Povinnost zkoumati, jsou-li tu všechny podmínky pro zřízení tuzemské společnosti s ručením obm. a zejména pustiti se do podrobného zkoumání společenské smlouvy se stanoviska předpisů oddělení první hlavy zák. z 6. března 1906 č. 58 ř. z. přísluší příslušnému soudu.

Dr. Kasper.

Rozhodnutí nejv. správ. soudu.

Z Věstníku ministerstva vnitra čís. 4., ročník V.

Pozemková reforma: Řízení (námitky proti záboru).

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 7. února 1923 č. 1863.)

Třebas i nárok majitele zabrané půdy na vyloučení objektů § 3 a ze záboru zakládal se na zákoně, přece nenastává fakticky toto vyloučení, dokud Státní pozemkový úřad nárok tento svým výrokem za důvodný neuzná. Výrok tento nemusí býti učiněn dříve, než strana sama nárok onen uplatnila.

Stavební právo: Podpora stavebního ruchu.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 26. března 1923 č. 3625/23.)

I na účinnosti zák. o stav. ruchu ze 4. března 1921, č. 100 Sb. z. a n., je nutno, aby dříve, nežli lze jednati o povolení ke stavbě, pozemek nabyl právní povahy staveniště buď povolením parcellačním nebo prohlášením za pozemek stavební.

Kompetenční předpisy platných stavebních řádů v obou směrech posléze uvedených zůstaly zákonem o stavebním ruchu nedotčeny.

Prejudikatura: Nález z 25. dubna 1922, č. j. 5719; nález z 28. prosince 1922, č. j. 20.073.

Stavební právo: Povolení parcellační.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 26. března 1923, č. 3625/23.)

Povolení parcellační (podle stav. řádu pro Čechy venkov) nelze odepřiti z toho důvodu, že by následkem navržené konfigurace parcel sousedovi účelné zastavění jeho pozemku bylo znemožněno.

Samospráva obecní: Dávka z přírůstku hodnoty.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 3. února 1923, č. 1648.)

Byly-li o právním jednání sepsány punktace a strany smluvní neucínily výslovně platnost právního jednání závislou na zřízení písemné smlouvy, považovati jest den podpisu punktací za dobu czizovacího jednání ve smyslu § 12 mor. dávk. ř. ze dne 24. prosince 1914, č. 18 z. z. r. 1915.

Samospráva obecní: Dávka z přírůstku hodnoty.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 16. února 1923, č. 2609.)

Uplatňovati nárok na vrácení dávky z přírůstku hodnoty z důvodu § 3, bod 3., dávk. řádu z 23. září 1920, č. 545 Sb. z. a n. (převody stavebních parcel ve smyslu zák. z 30. března 1920, č. 209 Sb. z. a n.) legitimován je toliko czizitel nemovitostí, nikoli nabyvatel.

Samospráva obecní: Dávka z přírůstku hodnoty.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 22. března 1923, č. 4743.)

Učínky praekluse v § 16, odst. 2. dávk. řádu ze dne 23.